

Udskrift af dombogen

DOM

Afsagt den 19. januar 2011 i sag nr. BS 4-139/2010:

Justitsministeriet
Slotholmsgade 10
1216 København K
mod

Sagsøgte

Adresse 1

9500 Hobro

Sagens baggrund og parternes påstande

Denne sag, der er anlagt den 22. januar 2010, drejer sig om, hvorvidt [Sagsøgte] kan nægtes beskikkelse i medfør af retsplejelovens § 121, stk. 2. Sagen er anlagt af Justitsministeriet i medfør af retsplejelovens § 121, stk. 4.

Justitsministeriet har principalt påstået stadfæstelse af Justitsministeriets afgørelse af 29. oktober 2009, hvorefter [Sagsøgte] anmodning om beskikkelse som advokat blev afslået. Subsidiært har Justitsministeriet påstået sagen hjemvist til ministeriet til fornyet behandling af spørgsmålet om, hvorvidt der bør meddeles [Sagsøgte] afslag på begæring om beskikkelse som advokat i medfør af retsplejelovens § 121, stk. 2.

Overfor den nedlagte påstand vedrørende sagsomkostninger har Justitsministeriet nedlagt påstand om afvisning, subsidiært frifindelse.

Overfor den nedlagte påstand om sagens udsættelse på forelæggelse for Menneskerettighedsdomstolen, har Justitsministeriet nedlagt påstand om, at sagen ikke udsættes herpå.

[Sagsøgte] har nedlagt påstand om, at Justitsministeriets afgørelse af 29. oktober 2009 ophæves, og at der afsiges dom om, at betingelserne for at nægte ham beskikkelse i medfør af retsplejelovens § 121, stk. 2 ikke er opfyldt.

[Sagsøgte] har nedlagt påstand om, at sagsomkostninger i tidligere sager om beskikkelse som advokat ophæves, da Justitsministeriet har vundet sagerne ved svig.

[Sagsøgte] har processuelt nedlagt påstand om, at sagen

udsættes på Menneskerettighedsdomstolens afgørelse af, hvorvidt det lovligt er bestemt, at sagen ikke skal behandles efter retsplejelovens kapitel 39 om behandling af sager om mindre krav.

Oplysningerne i sagen

Sagen er efter retsplejelovens § 366, stk. 1 afgjort uden mundtlig hovedforhandling.

Justitsministeriets afgørelse af 29. oktober 2009 har følgende indhold:

"1. Afslag på beskikkelse som advokat

<DOCUMENT_START>

Ved breve af 3. og 16. juni 2008 har De anmodet Justitsministeriet om beskikkelse som advokat med tilbagevirkende kraft fra den 1. juli 1996.

De har i den forbindelse bl.a. henvist til, at Retten i Hobro i 2005 fastslog, at grundlaget for at nægte Dem beskikkelse som advokat efter retsplejelovens § 121, stk. 1, ikke længere var til stede.

De har endvidere anført, at Vestre Landsrets dom af 15. december 1999 bestemte, at det af Justitsministeriet påberåbte materiale ikke var omfattet af udtrykket "i stilling og erhverv" i § 121, stk. 2, og følgelig var uden selvstændig betydning.

Efter en gennemgang af sagen finder Justitsministeriet, at De bør nægtes beskikkelse som advokat efter retsplejelovens § 121, stk. 1, og at De fortsat bør nægtes beskikkelse som advokat efter retsplejelovens § 121, stk. 2. Nedenfor følger en gennemgang af sagens omstændigheder og en begrundelse for Justitsministeriets afgørelse.

2. Sagens omstændigheder

2.1. Justitsministeriets afslag på advokatbeskikkelse af 19. februar 1998

Ved brev af 19. februar 1998 meddelte Justitsministeriet Dem, at ministeriet i medfør af retsplejelovens § 121, stk. 1 og 2,

ikke fandt grundlag for at meddele Dem advokatbeskikkelse.

Justitsministeriet fandt, at navnlig 2 straffedomme afsagt i henholdsvis 1990 og 1992 gjorde Dem uværdig til den agtelse og tillid, der må kræves til udøvelse af advokatvirksomhed, jf. retsplejelovens § 121, stk. 1.

Ministeriet fandt endvidere, at De ved den sprogbrug, De havde anvendt i en række skrivelser – bl.a. i forbindelse med Deres sag om beskikkelse som advokat – havde udvist en sådan adfærd, at der var grund til at antage, at De ikke ville udøve advokatvirksomhed på en forsvarlig måde, jf. retsplejelovens § 121, stk. 2.

Justitsministeriet har efterfølgende ved skrivelser af bl.a. 28. august 2002 og 23. oktober 2002 fastholdt denne afgørelse.

Retten i Hobro opretholdt ved kendelse af 9. september 1998 Justitsministeriets afslag på beskikkelse i medfør af retsplejelovens § 121, stk. 1. Kendelsen blev stadsfæstet af Vestre Landsret den 20. april 1999.

Retten i Hobro opretholdt ved kendelse af 4. marts 2003 Justitsministeriets afgørelse af 23. oktober 2002, hvorved Justitsministeriet fastholdt ministeriets afgørelse af 19. februar 1998 om i medfør af retsplejelovens § 121, stk. 1, at nægte Dem beskikkelse som advokat. Kendelsen blev stadsfæstet af Vestre Landsret den 17. juni 2003.

Ved kendelse af 13. oktober 2005 fandt Retten i Hobro, at der efter den tid, der var forløbet siden dommene fra 1990 og 1992, ikke længere var tilstrækkeligt grundlag for at fastslå, at disse domme isoleret set gjorde Dem uegnet til den agtelse og tillid, der må kræves til udøvelse af advokatvirksomhed, jf. retsplejelovens § 121, stk. 1. Kendelsen blev stadsfæstet af Vestre Landsret den 24. februar 2006.

Ved dom afsagt den 15. december 1999 opretholdt Vestre Landsret Justitsministeriets afslag på beskikkelse i medfør af

retsplejelovens § 121, stk. 2. Af landsrettens præmisser fremgår bl.a. følgende:

”Sagsøgte har i skrivelser til Justitsministeriet, Præsidenten for Københavns byret og Folketingets Ombudsmand fremsat en række sigtelser og ringeagtsytringer, herunder mod navngivne personer såvel med som uden tilknytning til den sagsbehandling som skrivelserne vedrørte. Det må lægges til grund, at sigtelserne er uden noget grundlag i virkeligheden. Såvel sigtelser som ringeagtsytringer er tildels af særdeles grov og krænkende karakter. Udtalelserne fremstår som afgivet helt uden rimelig eller forståelig anledning. De pågældende udtalelser er afgivet over en længere periode og fortsat til så sent som ved skrivelse af 18. marts 1998 til Justitsministeriet, kort før sagens anlæg. I denne skrivelse har sagsøgte – i hvad der må forstås som et forsøg på at opnå advokatbeskikkelse – fremsat beskyldninger om prostitutionsforhold mod en række navngivne advokater.

Sagsøgte har ved ansøgningen til Præsidenten for Københavns byret mod bedre vidende undladt at oplyse om, at autorisation var afslået ved retten i Hobro, og at kæremålet herom ikke var afgjort. Det må have stået sagsøgte klart, at præsidenten for Københavns byret ville have afslået ansøgningen, såfremt denne oplysning var givet, og det må lægges til grund, at dette har været årsag til, at oplysningen ikke blev givet. Sagsøgte har på trods af disse omstændigheder benyttet autorisationen ved mødet i Børne- og Ungeudvalget, og det må have stået ham klart, at han ellers kunne være blevet nægtet adgang til at repræsentere den pågældende part ved mødet.

Uanset, at alene anvendelse af autorisationen ved mødet i Børne- og Ungeudvalget angår varetagelse af et konkret klientforhold, findes sagsøgte ved de anførte forhold at have udvist en sådan adfærd i tilknytning til beskæftigelse som advokatfuldmægtig, at der efter en samlet vurdering var og fortsat er grund til at antage, at sagsøgte ikke vil udøve advokatvirksomhed på forsvarlig måde.”

Den 6. december 2000 stadfæstede Højesteret landsrettens dom i henhold til grundene.

Vestre Landsret opretholdt ved dom afsagt den 18. november 2003 Justitsministeriets afgørelse af 23. oktober 2002, hvorved Justitsministeriet fastholdt ministeriets afgørelse af 19. november 1998 om i medfør af retsplejelovens § 121, stk. 2, at nægte Dem beskikkelse som advokat. Følgende fremgår af landsrettens dom:

"Sagsøgte er i sine skrivelser efter december 2000 til Justitsministeriet, Folketingets Ombudsmand, Folketinget og Kammeradvokaten i forbindelse med anmodning om advokatbeskikkelse fortsat med at fremsætte en lang række sigtelser og ringeagtsytringer, bl.a. mod forsvarsministeren. Det lægges til grund, at sigtelserne er fremsat uden noget grundlag i virkeligheden, og såvel sigtelserne som ringeagtsytringerne er – som tidligere – af særdeles grov og krænkende karakter. Det er derfor allerede som følge heraf ikke grundlag for at overveje, om de forhold, der er omfattet af den tidligere dom, alene som følge af den tid, der er forløbet siden december 2000, nu bør vurderes på anden måde end sket ved Højesterets dom."

Vestre Landsret har senest ved dom afsagt den 5. oktober 2006 opretholdt Justitsministeriets afgørelse af 15. november 2005, hvorved Justitsministeriet fastholdt ministeriets afgørelse af 19. november 1998 om i medfør af retsplejelovens § 121, stk. 2, at nægte Dem beskikkelse som advokat. Følgende fremgår af landsrettens dom:

" **Sagsøgte** er siden landsrettens seneste dom i en række breve til de samme myndigheder i forbindelse med anmodningen om advokatbeskikkelse fortsat med at fremsætte sigtelser og ringeagtsytringer af samme karakter som tidligere.

Uanset at denne adfærd, der er uden sammenhæng med

Sagsøgte stilling eller erhverv, ikke i sig selv giver grundlag for at nægte advokatbeskikkelse, støtter denne adfærd en formodning om, at han fortsat ikke vil kunne udøve advokatvirksomhed på forsvarlig vis.

Efter karakteren og omfanget af de i de tidligere domme nævnte forhold, og under hensyn til, at der intet grundlag er for at antage, at **Sagsøgte** adfærd har ændret sig, tiltrædes det, at beskikkelse som advokat fortsat er nægtet ham i medfør af retsplejelovens § 121, stk. 2.”

Dommen blev stadfæstet af Højesteret den 14. november 2007 med bemærkning om, at Højesteret anså Deres korrespondance med Justitsministeriet og andre myndigheder i forbindelse med Deres anmodning om advokatbeskikkelse for adfærd udvist i stilling eller erhverv.

2.2. Deres skrivelser til Justitsministeriet siden 14. november 2007, hvor Højesteret afsagde dom vedrørende § 121, stk. 2.

Ved brev af 26. oktober 2008 til Justitsministeriet har De bl.a. anført følgende:

”Der er ført bevis for, at den historie, der blev udslagsgivende ved domstolsprøvelsen ad § 121, stk. 2, i 1999 var pure opspind, plantet af en advokat fra Mozaisk Trossamfund **Person 1** [...]

Tilbage står, at ministeriet – og ovennævnte trossamfund – ønsker at holde mig ude af erhverv på grund af mine politiske synspunkter.”

Ved brev af 23. november 2008 til Justitsministeriet har De bl.a. anført følgende:

”Jeg er blevet foreholdt advokatbeskikkelse siden juli 1996 ved at en jødisk advokat i Kammeradvokaturen – **Person 1** – opdigtede en historie om, at jeg i sommeren 1996 skulle have forsøgt at tilsvindle mig autorisation som fuldmægtig. [...]

Det er utåleligt og uacceptabelt og i øvrigt i strid med Grundlovens § 70, at jøderne vilkårligt kan udelukke nogen fra at udøve et erhverv, blot fordi de altså mener at skulle have kontrol med dette erhverv.”

2.3. Domme for strafbare forhold

Ved Retten i Hobros dom af 17. august 1990 blev De idømt 40 dages betinget hæfte for overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1, for i en skrivelse at have fremsat trusler om vold mod en dommer ved Retten i **By 2**

Ved Retten i Hobros dom af 11. maj 1992 blev De endvidere idømt 60 dages betinget fængsel for i en skrivelse at have fremsat trusler om vold mod samme dommer.

Ved Vestre Landsrets ankedom af 21. august 1996 blev De idømt 4 dagbøder á 150 kr. for hærværk efter straffelovens § 291, stk. 1.

Ved Retten i Aalborgs dom af 7. april 2006 blev De idømt 20 dages betinget fængsel for overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1, og § 121.

For så vidt angår overtrædelsen af straffelovens § 119 lagde retten til grund, at De den 15. december 2003 i en skriftlig henvendelse havde truet dommer **Person 2** ved at have anført følgende:

”Der er ingen, der overraskes over, at Justitsministeriet på ny har belejret området med en sådan dommer. Men mange er yderst kampberedte og har en meget kort lunte. Nazi-kællingen skal ikke ønske sig, at nogen af dem lader sig provokere.”

De blev endvidere dømt for overtrædelse af straffelovens § 121 ved i et andet brev af samme dato at have omtalt dommer **Person 2** på følgende vis:

”Ejheller skal afgørelser i sager, hvori jeg er part, træffes af en nazi-kælling [...]”

Dommen blev stadfæstet af Vestre Landsret den 2. november 2006.

2.4. Høring af Advokatrådet

Ved brev af 13. maj 2009 har Justitsministeriet sendt sagens akter i anonymiseret form til Advokatrådet med anmodning om en udtalelse om, hvorvidt rådet finder, at advokatbeskikkelse fortsat bør nægtes, jf. retsplejelovens § 121, stk. 1 og 2.

Advokatrådet har den 29. juni 2009 udtalt, at rådet finder, at advokatbeskikkelse fortsat bør nægtes. Advokatrådet henviser i den forbindelse særligt til, at dommen fra november 2006 om overtrædelse af straffelovens § 119 og § 121 set i sammenhæng med de tidligere forhold af lignende karakter fra 1990 og 1992 efter rådets opfattelse gør den pågældende uværdig til den agtelse og tillid, der må kræves til udøvelse af advokatvirksomhed, jf. retsplejelovens § 121, stk. 1, 1. pkt.

Advokatrådet udtaler herudover, at der må lægges vægt på indholdet af og sprogbrugen i den korrespondance, som igennem årene har været ført med domstolene, Justitsministeriet og andre myndigheder, og som efter rådets opfattelse giver grund til at antage, at vedkommende ikke vil udøve advokatvirksomhed på forsvarlig vis, jf. retsplejelovens § 121, stk. 2. Advokatrådet bemærker i den forbindelse, at rådet – som Højesteret i dommen af 14. november 2007 – er af den opfattelse, at denne korrespondance er ført som led i ”stilling eller erhverv”.

Ved brev af 30. juni 2009 har Justitsministeriet anmodet Dem om Deres eventuelle bemærkninger til rådets udtalelse.

Ved breve af 1., 6. og 13. juli 2009 har De bl.a. anført, at det ved Retten i Hobros kendelse af 13. november 2005 er afgjort,

at de fire afgørelser, som Advokatrådet henviser til, ikke længere opfylder betingelserne i § 121, stk. 1.

De har endvidere anført, at Højesteret den 14. november 2007 har afgjort, at alene den korrespondance, der har været ført med Justitsministeriet og Folketingets Ombudsmand om advokatbeskikkelse, er omfattet af udtrykket ”i stilling eller erhverv”. De har yderligere anført, at denne korrespondance har været præget af, at storsnude og arrogante embedsmænd ikke har villet indgå i en seriøs diskussion om det princip, der er afgjort ved dommen af 10. juni 2005, og at disse embedsmænd har vist sig underlødige og nu burde smides ud af forvaltningen.

De fastholder på den baggrund, at der ikke er og aldrig har været grundlag for at nægte Dem advokatbeskikkelse, samt at De burde have været beskikket som advokat pr. 1. juli 1996, hvor de tidsmæssige betingelser var opfyldt.

3. Retsgrundlaget

Det fremgår af retsplejelovens § 121, stk. 1, at beskikkelse som advokat kan nægtes den, der er dømt for strafbart forhold, såfremt forholdet begrunder en nærliggende fare for misbrug af adgangen til at udøve advokatvirksomhed eller gør den pågældende uværdig til den agtelse og tillid, der må kræves til udøvelse af advokatvirksomhed.

Det fremgår endvidere af retsplejelovens § 121, stk. 2, at beskikkelse kan nægtes den, der i stilling eller erhverv har udvist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at den pågældende ikke vil udøve advokatvirksomhed på forsvarlig måde.

4. Justitsministeriets afgørelse

4.1. Retsplejelovens § 121, stk. 1.

På baggrund af en samlet vurdering af sagens omstændigheder

finder Justitsministeriet, at de strafbare forhold, som De er dømt for, gør Dem uværdig til den agtelse og tillid, der må kræves til udøvelse af advokatvirksomhed.

Justitsministeriet har herved lagt særlig vægt på, at De ved Retten i Aalborgs dom af 7. april 2006 blev idømt 20 dages betinget fængsel for overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1, og § 121, ved skriftligt at have fremsat trusler om vold mod en byretsdommer og for i et andet brev at have truet den samme byretsdommer med fornærmelig eller hånende tiltale.

Justitsministeriet har endvidere lagt vægt på, at De tidligere er straffet for ligeartet kriminalitet. Ved Retten i Hobros dom af 17. august 1990 blev De således idømt 40 dages betinget hæfte for skriftligt at have truet en byretsdommer i **By 2** med vold, jf. straffelovens § 119, stk. 1, ligesom De ved Retten i Hobros dom af 11. maj 1992 blev idømt 60 dages hæfte for at have fremsat trusler om vold mod samme byretsdommer, jf. straffelovens § 119, stk. 1.

De har særligt henvist til, at Retten i Hobro ved kendelse af 13. oktober 2005, som blev stadfæstet af Vestre Landsret den 24. februar 2006, fandt, at der på daværende tidspunkt ikke var grundlag for fortsat at nægte Dem advokatbeskikkelse efter retsplejelovens § 121, stk. 1.

Det fremgår af byrettens kendelse, som landsretten stadfæstede i henhold til grundene, at der på baggrund af den tid, der var forløbet siden dommene fra 1990 og 1992, ikke længere fandtes at være tilstrækkeligt grundlag for at fastslå, at disse domme isoleret set gjorde Dem uegnet til den agtelse og tillid, der må kræves til udøvelse af advokatvirksomhed, jf. retsplejelovens § 121, stk. 1. De forhold, som De efterfølgende ved Retten i Aalborgs dom af 4. april 2006 er dømt for, og som Justitsministeriet har tillagt særlig vægt, er således ikke indgået i Retten i Hobros og Vestre Landsrets vurdering.

4. 2. Retsplejelovens § 121, stk. 2.

Efter en gennemgang af sagen finder Justitsministeriet endvidere, at De fortsat bør nægtes advokatbeskikkelse efter retsplejelovens § 121, stk. 2, idet De bl.a. i forbindelse med Deres sag om advokatbeskikkelse har udvist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at De ikke vil udøve advokatvirksomhed på forsvarlig måde.

Justitsministeriet har herved lagt vægt på, at De siden Justitsministeriets afslag på advokatbeskikkelse den 19. februar 1998 er fortsat med i forbindelse med Deres korrespondance med bl.a. Justitsministeriet, domstolene og Folketingets Ombudsmand at fremsætte en lang række sigtelser og ringeagtsytringer.

Det fremgår af Vestre Landsrets dom af 18. november 2003, at landsretten lagde til grund, at de på daværende tidspunkt fremsatte sigtelser var fremsat uden noget grundlag i virkeligheden, og at såvel sigtelserne som ringeagtsytringerne – som tidligere – var af særdeles grov og krænkende karakter.

Det fremgår endvidere af Vestre Landsrets dom af 5. oktober 2006, at landsretten fandt, at De siden landsrettens seneste dom i en række breve til de samme myndigheder i forbindelse med anmodningen om advokatbeskikkelse er fortsat med at fremsætte sigtelser og ringeagtsytringer af samme karakter som tidligere.

Justitsministeriet har endvidere lagt vægt på indholdet af de skrivelser, som De efter Højesterets dom af 14. november 2007 har sendt til Justitsministeriet i forbindelse med Deres sag om advokatbeskikkelse. I disse skrivelser er De efter ministeriets opfattelse fortsat med at fremsætte grove og ubegrundede beskyldninger mod navnlig en navngiven person, som De antager, har en jødisk baggrund.

5. Domstolsprøvelse

De kan begære Justitsministeriets afslag på advokatbeskikkelse i henhold til retsplejelovens § 121, stk. 1,

indbragt for domstolene af anklagemyndigheden, jf. straffelovens § 78, stk. 3.

De kan endvidere begære Justitsministeriets afslag på advokatbeskikkelse efter retsplejelovens § 121, stk. 2, indbragt for domstolene. Sagen anlægges af justitsministeren i den borgerlige retsplejes former, jf. retsplejelovens § 121, stk. 4.

Justitsministeriets afslag på advokatbeskikkelse i henhold til retsplejelovens § 121, stk. 1 blev den 21. januar 2010 af anklagemyndigheden i medfør af straffelovens § 78, stk. 3 indbragt for retten i Aalborg. Dette efter anmodning fra **Sagsøgte**. Retten i Aalborg bestemte ved kendelse af 28. april 2010, at **Sagsøgtes** anmodning beskikkelse som advokat ikke kunne tages til følge.

Sagsøgte kærede kendelsen til Vestre Landsret.

Efter fremsendelse af sagen til landsretten, skrev **Sagsøgte** den 16. maj 2010 blandt andet følgende til retten i Aalborg:

"...

Under henvisning til Deres brev af 12. ds., bemærkes følgende.

Sagen burde rettelig hedde "Justitsministeriet og Jøderne i Danmark mod underskrevne", og den skal ikke pådømmes af nogen, der må betragtes som part i sagen.

Det er fremdeles et krav, at sagen pådømmes af en fast dommer, ikke en fuldmægtig, som den ene part har en klemme på.

Sagen skal pådømmes/forligsmægles uden medvirken af dommere og advokater, som den jødiske luder **Person 3** i sin tid bedrog mig med. Det udelukker samtlige mandlige dommere og samtlige advokater i **By 3** med **Advokatfirma 1** som centrum.

..."

Kendelsen blev den 25. juni 2010 stadfæstet af landsretten.

Ved kendelse af 29. marts 2010 bestemte retten i Aalborg, at nærværende sag skulle behandles uden anvendelse af reglerne i retsplejelovens kapitel 39.

Ved kæreskrift af 30. marts 2010 indkærede **Sagsøgte**

kendelsen for Vestre Landsret. Af kæreskriftet fremgår blandt andet:

”...

Vurderingen skal foretages af den dommer, der skal afsige dom i sagen. Ikke af en jødisk fuldmægtig, ministeriet har fået håndplukket til at sabotere sagen. Dommerfuldmægtigen er **ikke kompetent** til at træffe den kærede afgørelse.

...

Sagen drejer sig om, at den ”Israelske lobby” i Justitsministeriet i strid med Grundlovens § 70 vil udelukke personer, der har udtalt kritik mod krigsforbryderen og masse-morderen Israel, fra at få advokatbeskikkelse. Især efter at ministeriet har frafaldet det tidligere hovedanbringende, er dette sagens reelle indhold. Allerede under sidste prøvelse ved Højesteret frafaldt den jødiske præsident at deltage i sagens pådømmelse. Det gøres gældende, at alle jøder er inhabile i sagen.

For så vidt angår den aktuelle jøde, bemærkes at hun netop af Procesbevillingsnævnet er indstillet til forfremmelse. For at denne skal blive en realitet, skal hun gøre noget for ministeriet. F.eks. sabotere og forhale denne sag mest muligt.

...”

Af **[redacted]** Sagsøgtes **[redacted]** replik af 14. april 2010 i samme kæremål fremgår blandt andet:

”...

Det er almindeligt anerkendt i Justitsministeriet, og aldrig bestridt hos Kammeradvokaten, at de ”israelske lobbyer” dér lige siden jeg overhovedet begyndte at læse jura i 1975 har været fast besluttet på, at jeg ikke skulle leve længe nok til at blive færdig med studiet, og jeg skulle i al fald aldrig blive i stand til at arbejde som jurist. Derfor forbød Ombudsmanden for 4 år siden at lade jøder arbejde med sagen i ministeriet, hvilket dette var indforstået med, idet ministeriet på det tidspunkt ikke havde ret mange jøder ansat. Derfor afstod Højesterets præsident fra at deltage, da sagen var for dér.

Derfor er den jødiske dommerfuldmægtig i **By 3** uberettiget til at deltage i nogen form for sagsbehandling i sagen. Det ligner en tanke, at den eneste jøde overhovedet ved embedet skal have netop den sag. Hun er af Procesbevillingsnævnet indstillet til udnævnelse til dommer ved retten i **By 1** (jeg véd ikke, hvad vendelboerne har gjort Nævnet). Den udnævnelse skal foretages af sagsøgeren, der således har en kraftig klemme på fuldmægtigen, der absolut ikke er

uafhængig.

...”

I samme kæremål skrev **Sagsøgte** den 26. april 2010 blandt andet følgende til Vestre Landsret:

”...

Jeg har bemærket, at **Person 4** er blevet 2. dommer i 15. afdeling.

Det gøres gældende, at han er inhabil i nærværende sag.

Det fremgår at bilag 4, at han i 1998 var med til at opfinde og implementere den løgnehistorie, som Justitsministeriet nu har erkendt er løgn. Og han var i den første domsforhandling med til at manipulere et vidneudsagn, så det kom til at passe ham og det resultat, han på forhånd havde aftalt med ministeriet.

Siden har han deltaget i bedragerier imod mig

...”

Samme dag – den 26. april 2010 – stadfæstede Vestre Landsret kendelsen af 29. marts 2010 fra retten i Aalborg.

Den 27. april 2010 skrev **Sagsøgte** blandt andet følgende til Vestre Landsret:

”...

Det gøres gældende, at kendelse af g.d. i 0774-10 er ugyldig på grund af **Person 4's** soleklare inhabilitet.

Det må tilregnes ham som en grov overtrædelse af retsplejelovens § 48, at han ikke selv har gjort opmærksom på inhabiliteten og ikke selv holdt sig ude af sagens behandling.

Det må tilregnes de to andre dommere – **Person 5** og **Person 6** – som en grov overtrædelse af § 48, at de på det groveste har manipuleret mine anbringender. Jeg har ikke gjort det gældende, de citerer mig for.

Jeg har således ikke gjort gældende, at **Person 7** er inhabil, fordi hun er jøde. Jeg har gjort gældende, at hun som jøde i det konkrete tilfælde er part i sagen og derfor inhabil. Det er notorisk, at de jødiske lobbyer i Justitsministeriet og hos Kammeradvokaten har spillet en særdeles aktiv og aggressiv rolle i sagsforløbet, og bl.a. – sammen med **Person 4** – opdigtet den løgnehistorie, som Justitsministeriet nu har

erkendt er løgn. Folketingets Ombudsmand har anmodet ministeriet om at holde jøder væk fra sagens behandling i ministeriet, Retsudvalget har omtalt lobbyerne som et "stort problem", og Højesteretspræsidenten har afholdt sig fra at medvirke, hvor sagen har været omkring HR.

Jøderne er ikke nogen ætnisk gruppe. De er et fanatisk religiøst/politisk folkefærd, der hævder at være guddommeligt udvalgte, og som bl.a. forlanger vetoret ved beskikkelse af dommere og advokater. P7 er ikke uafhængig, før hun er beskikket som dommer, og for at blive det skal hun gøre dem en tjeneste: dømme imod mig i den verserende sag om advokatbeskikkelse.
..."

Person 7 (P7)

Ved klageformular underskrevet den 6. oktober 2010 har Sagsøgte indgivet klage til Menneskerettighedsdomstolen. Af klagen fremgår blandt andet:

"...

I januar 1980 blev jeg cand.Jur. fra Aarhus Universitet efter 4½ års studier – Allerede på studiets første dag blev jeg opsøgt af en anden jurastuderende fra samme hold. Han præsenterede sig som Person 8 repræsentant for jøderne i Danmark (Mozaisk Trossamfund). Han forlangte, at jeg opgav planerne om at læse jura. I modsat fald risikerede jeg at blive likvideret. Jeg ville i hvert fald aldrig få mulighed for at arbejde som jurist. Årsagen hertil var, at jeg gennem længere tid havde vist udpræget sympati for palæstinenserne og deres ønske om en suveræn stat, ligesom jeg havde omtalt jøderne som en nationalsocialistisk besættelsesmagt.

På samme hold viste sig at være endnu en jøde, Person 3. Hun gjorde sig i lang tid ikke bemærket, men gav på et tidspunkt udtryk for den opfattelse, at jøderne havde og burde have fuldstændig kontrol med, hvem der opnåede beskikkelse som dommer, anklager eller advokat i Danmark. Desuden for den tanke, at ikke-jøder var at regne for hunde og kvæg. Dem kunne jøder indgå aftaler med uden på nogen måde at være bundet af dem. Men hvis hundene/kvæget ikke ville holderes del af aftalerne, skulle de blot skydes ned.

Efter 1980 viste det sig, som forudsagt af jøderne, svært at opnå de 36 måneders juridisk arbejde, der kræves for opnåelse af advokatbestilling. Jeg oplevede gang på gang, at stillinger, jeg havde været ansat i, at Justitsministeriet blev betegnet som irrelevante, selvom andre opnåede bestilling på grundlag af

samme stillinger eller stillinger helt uden juridisk relevans.

I 1986 fik førnævnte **Person 3** således advokatbestalling, selvom hun reelt var ansat som Lolita og kun rent pro forma som advokatfuldmægtig i et større advokatfirma i **By 3**. Alle dommere, anklagerne og advokater i **By 3** samt embedsmændene i Justitsministeriet vidste, at hun var Lolita – de var alle blandt kunderne – alligevel fik hun ansættelsen medregnet fuldt ud i sin tjenestetid.

Omvendt kunne jeg ikke få medregnet ansættelser ved Rets Hjælpskontor, statsamt og amtskommune. I 1986 og 1989 var jeg indstillet til ansættelse som dommerfuldmægtig ved Retten i **By 3** via ordningen om jobtilbud, men ovennævnte personer forhindrede mig retsstridigt sådan ansættelse. – Ved udgangen af 1984 havde jeg opnået 21 måneders anciennitet som advokatfuldmægtig og havde gode anbefalinger, men blev herefter berufsverbotet totalt.

Det gøres gældende, at behandlet efter de regler, der åbenbart gjaldt for Lolitaen og andre bestallingssøgende, burde jeg have været beskikket som advokat medio 1985.

Jeg oplevede også, at samtlige ansøgninger, jeg sendte til Justitsministeriet, blev behandlet dér af jødiske sagsbehandlere, der trak sagsbehandlingen ud i måneds- og årevis. På et tidspunkt begyndte Folketingets Ombudsmand at interessere sig for dette, og gjorde opmærksom på, at jøderne som gruppe burde betragtes som part i sagen, hvorfor de var inhabile. Dette rettede ministeriet sig efter. Tilsyneladende. Ikke i praksis. Det var stadig "den israelske lobby", som medlemmer af Folketingets Retsudvalg kaldte jøderne i Justitsministeriet, der bestemte, hvem der måtte få bestalling.

Det bestrides, at Justitsministeriet lovligt kan overlade det til en nationalsocialistisk gruppering på samfundets yderste højrefløj – den udgør mindre en 0,002% af landets befolkning – at afgøre, hvem der kan blive dommer, anklager eller advokat i Danmark. Danske frihedskæmperes døtre og sønner skal ikke spørge dem om lov til at være her.

...

Efter en periode med sygdom og ledighed blev jeg medio 1995 ansat som advokatfuldmægtig i **By 2** nemlig hos **Person 9** **Person 9**, der på grund af sine kontroversielle politiske ideer heller ikke var "godkendt" af borgerskabet, herunder jøderne. Jeg burde have været beskikket som advokat efter 7 måneders ansættelse. Men den lokale dommer rettede ind efter jøderne og nægtede at autorisere mig. Justitsministeriet meddelte, at jeg herefter skulle være ansat i 15 måneder hos ham, før

tidskravet var opfyldt. Det var jeg så, og ministeriet anerkendte, at tidskravet var opfyldt. Men nu fandt man på andre indvendinger.

Den dommer, der nægtede at autorisere mig, havde i 1990 og 1992 fået mig idømt to fup-domme på hver nogle få dages betinget fængsel for "trusler" mod ham. Jeg havde besværet mig over, at dommeren optrådte døddrukken, provokerende og ubehøvet i retten, men med jødisk anklager, jødisk dommer og domsmænd, som den "truede" dommer havde udpeget, blev det altså til "trusler" mod dommeren.

..."

Ved brev af 8. november 2010 til Justitsministeriet skrev **Sagsøgte** **Person 10** blandt andet følgende:

"...

Modtagelsen af Deres brev af 05. ds. Bekræftes. Det konstateres, at De i strid med Ombudsmandens henstillinger fortsætter med at anvende jødiske sagsbehandlere på sagen.

...

I 1981 fik jeg en aftale i stand med en advokat i Ringkøbing (**Person 10**) om ansættelse dér. Øjeblikkeligt iværksatte **P3** en voldsom tilsviningskampagne, der efter et ugers forløb advokaten til at annullere ansættelsen på den måde, at jeg fik udbetalt løn for de 3 måneder, der normalt udgør en slags prøvetid. Senere har hun, uden nogen som helst anledning, svinet mig til overfor Djøf og Advokatsamfundet og potentielle arbejdsgivere. Bagvaskelsen er altid foregået via "forbindelser" og på en sådan måde, at jeg aldrig har kunnet få aktindsigt, men alene mundtlig underretning via andre "forbindelser". I et enkelt tilfælde er det blevet antydnet, at både hun og faderen led af psykiatriske sygdomme, hvorfor jeg ikke kunne få aktindsigt. Hvis dette er tilfældet, burde man have forholdt dem advokatbeskikkelsen af den grund. Det giver dem ingen ret til at blande sig i, hvem der i øvrigt får advokatbeskikkelse, eller hvem der ansættes hvor.

...

Så tidligt som i 1982 omtalte jeg hende første gang som "den tysk-jødiske luder og nynazist **P3**", og brugte dette eller lignende udtryk, når omgivelserne tvang mig til modvilligt at beskæftige mig med hende. Dette blev såvel hun som hendes arbejdsgivere i **By 3** straks gjort bekendt med.

...

Det er 15 år siden, jeg sidst havde anledning til at beskæftige mig med hende. Og a kunne det have fortsat i al evighed, såfremt De ikke med Deres afgørelse af 29.10.2009 og Deres

efterfølgen manipulering af domstolene havde bestridt, at reglen om "lighed for loven" gælder for mig. Det må ikke desto mindre være en selvfølge, at såfremt en luder kan få advokatbeskikkelse på grundlag af sine "liggende stillinger" kan jeg også få beskikkelse på grundlag af de juridiske stillinger, jeg har haft siden 1980.

..."

Parternes synspunkter

Overfor den nedlagte påstand om sagens udsættelse på forelæggelse for Menneskerettighedsdomstolen, har Justitsministeriet gjort gældende, at forelæggelse for Menneskerettighedsdomstolen ikke har opsættende virkning, at der ikke foreligger en henstilling om, at træffe foreløbige foranstaltninger, jf. regel 39 i procesreglementet, samt at alle nationale retsmidler ikke er udtømt.

Justitsministeriet har til støtte for de øvrige påstande anført følgende anbringender i påstandsdokument af 16. november 2010.

"Det gøres gældende, at det fortsat må antages, at **Sagsøgte** ikke vil udøve advokatvirksomhed på en forsvarlig måde, og at betingelserne for at nægte ham beskikkelse som advokat i henhold til bestemmelsen i retsplejelovens § 121, stk. 2, derfor fortsat er opfyldt.

Der er ikke fremkommet noget, der giver grundlag for en ændret vurdering af den adfærd, der måtte forventes fra **Sagsøgte** hvis han blev beskikket som advokat, i forhold til den vurdering, der lå til grund for Justitsministeriets tidligere afgørelser, der senest er blevet tiltrådt af Højesteret den 4. november 2007 (bilag 16).

Tværtimod tyder det materiale, der er fremkommet i tiden efter Højesteret sidste gang afsagde dom i sagen - og under forberedelsen af nærværende sag -, at **Sagsøgtes** opførsel er uændret. Hans adfærd og sprogbrug kan således ikke forventes at leve op til de krav, der gælder for en advokat.

Det i **Sagsøgtes** seneste breve anførte understøtter, at han fortsat ikke har forståelse for, at sprogbugen og indholdet af de tidligere fremsatte ytringer er uforenelig med beskikkelse som advokat. I den forbindelse til, at Højesteret i dommen af 14. november 2007 (bilag 16) har slået fast, at **Sagsøgtes** korrespondance - herunder med Justitsministeriet - i forbindelse med sin

ansøgning om beskikkelse som advokat er omfattet af retsplejelovens § 121, stk. 2.

Det er ikke afgørende for, hvilke oplysninger, der kan inddrages i vurderingen efter retsplejelovens § 121, stk. 2, om de personer **Sagsøgte** har ytret sig om, har ført injuriersager mod ham eller ej.

Den subsidiære påstand er nedlagt ex tuto, idet retten ikke vil kunne beskikke **Sagsøgte** som advokat eller tage endelig stilling til, om betingelserne for at meddele sagsøgte beskikkelse som advokat er opfyldt.

Denne kompetence tilkommer alene Justitsministeriet, og der må derfor gives ministeriet adgang til at foretage en sædvanlig sagsbehandling for det tilfælde, at retten måtte finde, at ministeriet ved afgørelsen af 29. oktober 2009 (bilag 45) med urette har givet **Sagsøgte** afslag på beskikkelse som advokat med henvisning til retsplejelovens § 121, stk. 2, ligesom Vestre Landsret ved kendelse af 25. juni 2010 har stadfæstet Justitsministeriets afgørelse 29. oktober 2009 vedrørende retsplejelovens § 121, stk. 1.

(...)

Ad påstand vedrørende sagsomkostninger

Til støtte for den principale afvisningspåstand gøres det gældende, at Højesteret i dom af 14. november 2007 (bilag 16) afviste en tilsvarende påstand, nemlig den dengang nedlagte påstand om, at sagsomkostningerne i de tidligere sager ophævedes.

Således der heller ikke under denne sag ske prøvelse af de ved tidligere afsagte endelig og retskraftige domme truffede beslutninger om sagsomkostninger, eller træffes afgørelse om, at sagens omkostninger i denne sag skal udligne tidligere pålagte sagsomkostninger.

Den subsidiære påstand om frifindelse støttes på de samme anbringender.”

Sagsøgte har til støtte for påstanden om udsættelse af sagen på forelæggelse for Menneskerettighedsdomstolen gjort gældende, at kendelsen - om at sagen ikke skal behandles efter retsplejelovens kapitel 39 om behandling af sager om mindre krav - er truffet af en dommerfuldmægtig, der som jøde er inhabil.

Sagsøgte har til støtte for påstanden om ophævelse gjort gældende, at Justitsministeriets afgørelse af 29. oktober 2009 i alt væsentligt er begrundet i hans adfærd. Såvel landsretten som Højesteret har fastslået, at denne adfærd var uden selvstændig betydning. Dermed kan Justitsministeriet ikke indbringe sagen for domstolene endnu en gang med en i det væsentlige identisk begrundelse.

Når Justitsministeriet tidligere af domstolene har fået medhold i at nægte ham beskikkelse som advokat, skyldes det, at advokat **Person 1** havde produceret en løgn om, at han havde forsøgt at svindle sig til en autorisation som advokatfuldmægtig.

Der er i øvrigt intet at udsætte hans adfærd. Man må sige, hvad man vil, så længe man holder sig til sandheden.

Retten's begrundelse og afgørelse

Sagsøgte har påstået sagen udsat på forelæggelse for Menneskerettighedsdomstolen. Vestre Landsret stadfæstede ved kendelse af 26. april 2010 Retten i Aalborgs kendelse af 29. marts 2010, hvorefter sagens videre behandling skulle ske uden anvendelse af reglerne i retsplejelovens kapitel 39. **Sagsøgte** ses ikke at have søgt Procesbevillingsnævnet om tilladelse til at indbringe landsrettens kendelse af 26. april 2010 for Højesteret. Da klage til Menneskerettighedsdomstolen som udgangspunkt ikke har opsættende virkning, og idet alle nationale retsmidler ikke er udtømt, tages påstanden om udsættelse ikke til følge.

Ved Vestre Landsrets dom af 15. december 1999, stadfæstet ved Højesterets dom af 6. december 2000, ved Vestre Landsrets dom af 18. november 2003, og ved Vestre Landsrets dom af 5. oktober 2006, stadfæstet af Højesteret 14. november 2007 er det fastslået, at **Sagsøgte** havde udvist en sådan adfærd, at der var grundlag for at antage, at han ikke ville udøve advokatvirksomhed på forsvarlig måde.

Da disse domme har retskraft, afviser retten **Sagsøgtes** påstand om ophævelse af sagsomkostninger i disse sager.

Ved dommene er det lagt til grund, at **Sagsøgte** vedholdende og over en længere periode i henvendelser til Justitsministeriet, Præsidenten for Københavns Byret, Folketingets Ombudsmand, Folketinget og Kammeradvokaten havde fremsat en lang række sigtelser og ringeagtstrykninger over for navngivne personer. Krænkelserne havde fremstået som afgivet helt uden rimelig grund eller forståelig anledning og til dels af særdeles grov karakter.

Sagsøgte er siden Højesterets seneste dom i en række breve til de samme myndigheder i forbindelse med anmodningen om beskikkelse som advokat fortsat med at fremsætte sigtelser og ringeagtsytringer af samme karakter som tidligere.

Korrespondancen til Justitsministeriet og andre myndigheder, herunder retten, med anmodning om advokatbeskikkelse anses for adfærd udvist i stilling eller erhverv.

Efter karakteren og omfanget af de i de tidligere domme nævnte forhold, og under hensyn til, at **Sagsøgtes** adfærd ikke har ændret sig, tiltrædes det, at beskikkelse som advokat fortsat er nægtet ham i medfør af retsplejelovens § 121, stk. 2.

Som følge af sagens resultat skal **Sagsøgte** betale sagsomkostninger til Justitsministeriet. Sagsomkostningerne er reduceret under hensyn til, at sagen er afgjort uden mundtlig hovedforhandling.

Sagsomkostningerne fastsættes til 17.500 kr.

Thi kendes for ret:

Sagsøgtes påstand om, at sagen skal udsættes på forelæggelse for Menneskerettighedsdomstolen tages ikke til følge.

Sagsøgtes påstand om, at sagsomkostningerne i de tidligere sager om beskikkelse som advokat i medfør af retsplejelovens § 121, stk. 2 skal ophæves, afvises.

Justitsministeriets afgørelse af 29. oktober 2009 om afslag på **Sagsøgtes** anmodning om beskikkelse som advokat stadfæstes.

I sagsomkostninger skal **Sagsøgte** inden 14 dage betale 17.500 kr. til Justitsministeriet.

Dommer